

Flaggið í hjartanum

Tað var ringt at skilja, hetta við flagginum. Vit vóru ulvaungar, enn vit eru nakað smár, men vit skulu roynast væl, og í brøgdum gerast knair. Lærdu vit at syngja niðri á Bakkahelli í hyttuni ella skotahúsinum, sum har var. Og tað var alt í lagi at gera roysni í haganum og spreingja seg í kappingum ella at fáa eitt bál at brenna við bara einum sváulpinni ella kanska ongum. Men hetta við flagginum, hvat var tað? Vit skulu standa á rað og hyggja upp í eina hvíta stong, har hekk ein litadur dükur, viðhvørt flaksandi í vindi sum eitt ört, viðhvørt livleyst niður við stongina, sum timdi tað ikki meir, veittraði kanska við tí niðasta faldinum, sum vildi tað siga: Farið nú til hús við tykkum, hetta er einki stuttligt longur.

Og tað var heldur einki stuttligt at ganga við hesum flagginum fremst í koldum skrudgongum og skula standa pinnastill og lurta eftir onkrum álvarsomum folki, nei, manni, tað var altíð ein maður, sum fór upp á ein røðarapall og talaði sum á mæti um hetta góða flaggið. Ikki eitt einasta orð er eftir av tí, sum har varð sagt, ikki eitt. Men knoini minnast, tey vóru ber, tað skuldu tey vera tá í tíðini. Tey minnast kulda og krim og tey vóru ótolin, at maðurin skuldi bliva líðugur at tosa, so tey kundu sleppa heim í heita stovu aftur.

Flaggið og hendingar

Tað var eisini so syrgiligt, ofta, við flagginum. Tá ið okkurt ringt var hent, onkur var deyður ella fór til gravar. Ella tá ið kongur fylti ella onkur kongsmóstrir ella kongsfastir, so var flaggið uppi. Nei, eg skilti tað ikki, at vit skuldu virða henda dúkin, tað var sum so nógv annað, tey vaksnu funnu uppá, ger hetta og ger hatta, men hvi?

Ikki fyrr enn seinni, í einum heilt øðrum landi, heilt hinumegin verðina, eg var trettan ár tá. Knappliga ein dagin hekk tað í einari mastur

út fyri strondini. Eingin varnaðist tað, fólk tustu aftur og fram, eingin hevði sæð nakað uttan bara vit. Vit høvdu sæð tað, sum eingin annar sá, og hjartað dukaði, sum høvdu vit sæð eitt undur. Tá skilti eg, hvat flaggið var. Tað var ein mynd, sum segði: Vit, burtur úr rúgvuni. Sum segði: Heima, burtur úr verðini. Sum segði: Okkara. Okkara egna.

Tá ið eg nú, so nógv ár seinni, siggi føroyska flaggið, so er tað ofta sum pynt. Tað vindur upp á seg, um vindur er ella ikki, tað fær ongan frið longur. Eingin selustevna fær verið uttan at flaggið stendur fyri dyrnar, eingin handilsmiðstøð fær havt útsølu við ongum flaggi, eingin fremmandur gestur fær etið seg mettán, uttan at hava flaggið fyri næsar-nar á borðinum.

Men onkuntið er ein mastur ella ein einlig stong við flaggi, sum fær meg at minnast og hugsa: Okkara egna, hvat er okkara egna, nú hvat er heima í dag?

Heima er hetta: Sjøgvurin, oyggjarnar og tað samliðið, sum her er millum fólk og nátturu og umheim. Nú ráða vit sjálv fyr sjónum uttan um okkum, men ráða vit væl? Nogðin og stóðin

á fiski minkar, men nýggj skip eru hesi árin komin og komin, flaggskrydd til at fiska meira burtur av tí, sum gongur undan. Hetta eru skip, sum skulu liva ikki av sjónum, men av tí studingum, sum fæst uppi á landi. Studingur, sum vit øll skulu gjalda, fyri at oyðingin av okkara egna livsgrundarlagi kann halda fram.

Skuldin

Upplá landi hoyra vit um skuldina, sum bara veksur og veksur. Hvor eigur hana, hvar er hon? Smábørnini og tey gomlu hava so ikki sæð hana, sjálvt um tað stendur, at tey eiga 120.000 kr. í part. Tak bara tykkum, sum standa her, eingin sleppur undan, heldur ikki hasi smáu í vognunum, og falda við tí stóra talinum, so standa nógvir milliónir av uttanlandsskuld og flagga á Vaglinum í dag. Tit eiga hana ikki, tit verða bara skrivað fyri hana.

Og skrivað fyri oneyðuga almenna skuld eisini. Sum nú undirsjóvartunnin.

Børn við føroyskum flaggum seta sín serstaka dam á flaggdagshaldið

Skal hann verða, so átti hann ikki at peika beint imóti Vaglinum í Havn og soleiðis spleisa ein heilan landspart av. Hann átti sjálvsagt at peika imóti Vestmanna og seinni tvørturum til Hvalvíkar. Tí tá var útbýgging í tí, og landið kundi fingið tann norðara streingin úr Vágum um Streymin til Skálafjørðin og Klaksvíkar, einasti møguleikin sum er, skal ikki alt enda her og Havnin bara vaks og vaks.

Mangt er undarligt, og eg dugi ikki at svara. Heldur eingin, sum eg

havi spurt. Hvussu kann studningar fáast frá tí almenna til at oyða tað, sum vit øll skulu liva av? Og hvussu kunnu stórir pengar fáast úr útlondum inn á føroyskar bankabækur uttan at nakað arbeiði er gjørt? Kenni skilafolk í øllum flokkum, í feløgum, millum vinir og skyldfólk. Eingin dugir at svara. Tað er sum við børnunum og flagginum: Tað er bara so, tað er nakað, sum tey vaksnu hava funnið uppá. Í hesum førinum tey serliga vaksnu, sum hava ávirkan, sum tað eitur.

Heldur ikki hesaferð bar til. Ein afturvendandi trupulleiki, tá røður verða hildnar á Vaglinum er hátalarautgerðin. Lítið og einki hoyrdist til røðuna hjá Gunnari Hoydal vegna vanaliga ljóðið í hátalarunum. Nær verður hon skift út, spyrja fólk og røðarar!

Gunnar Hoydal heldur flaggrøðuna

Ið hava lært seg henda gandin við veðhaldsveiting, kontokapping, skattasprelli, renturenning og hvat tað alt eitur, feløg undir stovnan ið keypa feløg, sum er farin undir heilt, teir somu sum áttu frammanundan, bara við tí muni, at vi tóll hava betalt milliónirnar, sum liggja ímillum, so at teir kunnu vera skuldafríir og sleppa at arbeiða á einum sunnum grundarlagi, sum tey siga.

Tað er einki at gera við tað, tað má bara vera so, verður sagt. Effektivt veðhald, eitur tað, men hvussu effektivt er tað fyri okkum, sum skulu bera? Bara eitt av hesum veðhaldum er sum 12-15 ársjattánir til mentunargrunnin hjá loftinginum. Nevni tað sum dómi, tí at jättánir har geva í øllum førum effektivt og virkið arbeiði afturfyri.

Grammheitin

Grammheitin má fáa sitt í einum virknum, frísinnaðum samfelag. Hetta er

